

Arrest

**nr. 259 606 van 26 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 mei 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 23.05.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [F.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Tunesië

In voorkomend geval, alias

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden,

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen een pv wegens verkoop van verdovende middelen (AN.60.LB.137917/2020) alsook een pv voor opzettelijke slagen en verwondingen (pv AN.43.LB.065815/2020) opgesteld. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Redon waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3. 1c er bestaat een risico op onderduiken.

[x] Artikel 74/14 §3. 3°. de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds anderhalf jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan do verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel noch aan de herbevestiging van bevel om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 22.06.2020 en op 28.08 2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd daarbij door de politie van

Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen een pv wegens verkoop van verdovende middelen (AN.60.LB.137917/2020) alsook een pv voor opzettelijke slagen en verwondingen (pv AN.43.LB.065815/2020) opgesteld. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds anderhalf jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel noch aan de herbevestiging van bevel om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 22.06.2020 en op 28.08.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Antwerpen een pv wegens verkoop van verdovende middelen (AN.60.LB.137917/2020) alsook een pv voor opzettelijke slagen en verwondingen (pv AN.43.LB.065815/2020) opgesteld. Gezien het winstgevend en gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet weet waarom hij in België is en wil terugkeren naar Tunesië. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 21.05.2021 en bracht geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vernielde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie - en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement.”

Verzoeker heeft gezondheidsproblemen. Hij is gekend in het zorgsysteem en wordt financieel gesteund met het oog op deze medische problemen.

Verzoeker legt stukken voor die aantonen dat er wel degelijke een medische problematiek is, dat hij afspraken heeft voor o.a. CT-scan, medisch wordt opgevolgd enz. en dit in tegenstelling tot wat er in de bestreden beslissing wordt beweerd.

Er wordt helemaal geen rekening gehouden met deze elementen en dus met de medische situatie van de verzoeker.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw en artikel 3 EVRM.”

2.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat (de gemachtigde van) de minister c.q. de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing heeft verweerder geduïd dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en dat hij verklaarde geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Nog stelde verweerder vast dat op basis van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker enige medische problematiek heeft.

Verzoeker betoogt thans dat hij wel degelijk gezondheidsproblemen heeft. Hij stelt gekend te zijn in het zorgsysteem en financieel te worden gesteund *“met het oog op deze medische problemen”*. Hij verwijst naar stukken die volgens hem moeten aantonen dat hij wel degelijk medische problemen heeft en dat hij afspraken heeft voor o.a. een CT-scan en voor medische opvolging. Hij stelt dat met deze gezondheidsproblemen ten onrechte geen rekening is gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord in het kader van de voorgenomen gedwongen verwijderingsmaatregel en dat hij hierbij, op de vraag of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, negatief antwoordde. Verzoeker ondertekende het formulier hoorrecht en geeft niet aan dat zich tijdens het horen onregelmatigheden hebben voorgedaan. Nu hij zelf aangaf geen ziekte te hebben die hem belemmert te reizen en terug te keren naar het land van herkomst, en het administratief dossier ook nergens aanwijzingen bevat van het tegendeel, kan hij thans niet met goed gevolg voorhouden dat enige gezondheidsproblematiek ten onrechte niet in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Er wordt nog benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschik-

baarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheids-toestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

Zoals reeds werd vastgesteld, gaf verzoeker tijdens het horen niet aan dat hij gezondheidsproblemen heeft die het nemen van de bestreden beslissing konden verhinderen, zodat niet blijkt dat bepaalde gezondheidsproblemen door het bestuur ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

Door het thans louter aangeven dat hij medisch wordt opgevolgd in België toont verzoeker ook nog niet aan dat hij om medische redenen niet kan reizen, dat hij een concreet gezondheidsprobleem heeft dat een voldoende ernst heeft om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen of dat hij concrete gezondheidszorgen nodig heeft die voor hem niet beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt trouwens nog dat verzoeker tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum werd onderzocht door een centrumarts, die vaststelde dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

2.1.4. Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of een onzorgvuldige feitenvinding of dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“- Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid], of;...”

Aan deze voorwaarde voldoet de verwerende partij niet.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar twee Pv's, maar wordt er geen enkel ander element aangehaald om te voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt bovendien dat gezien het winstgevend en gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. M.a.w. verzoeker is geen gevaar voor de openbare orde maar zou dit kunnen zijn... Verzoeker ontkent bovendien de feiten.

In deze context wenst verzoeker te verwijzen naar het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13, al. 50-52.:

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, erop zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.

In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker een gevaar voor openbare orde kan zijn en niet is. Verzoeker ontkent bovendien de feiten. Verzoeker heeft steeds in een daklozenopvang geleefd in België en is ziek. Verzoeker is geen dealer. Hij gebruikt drugs (hasj) maar hij verkoopt niet. Indien hij dat wel zou doen zou hij wellicht een andere levensstijl hebben kunnen aanhouden.

Een PV is geen veroordeling. Er wordt geen objectief element aangehaald waaruit blijkt dat verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden. In het kader van haar beoordelingsbevoegdheid dient de DVZ rekening te houden met het vermoeden van onschuld, hetgeen een fundamenteel beginsel in het strafrecht is en onder meer gewaarborgd wordt door artikel 6 van het EVRM.

Het vermoeden van onschuld belet natuurlijk niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388.) maar van enig onderzoek en/of motivering is in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier sprake.”

2.2.2. Met zijn tweede middel betwist verzoeker het motief in de bestreden beslissing waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat hij een gevaar is voor de openbare orde.

In dit verband wijst de Raad erop dat de motivering waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend tweeledig is. Enerzijds steunt deze beslissing op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en een vastgesteld risico op onderduiken. Anderzijds steunt deze beslissing op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en een gevaar voor de openbare orde.

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten vindt reeds voldoende grondslag in de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling van een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist. Bijgevolg is het motief dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde een bijkomend en niet-determinerend motief wat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft. Om deze reden blijkt geen voldoende belang bij verzoekers kritiek aangaande het gevaar voor de openbare orde en dient hierop niet verder te worden ingegaan.

Het tweede middel kan niet leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS